El Cigala exhibeix la seva veu evocadora a Peralada

«El torrent de força que transmet en un disc s'empetiteix al costat de l'experiència de tenir a prop el seu carisma abassegador»

Diego El Cigala durant la seva actuació al festival de Peralada.

El Cigala és un artista especial, diferent, que transmet sentiment en cada nota que canta la seva evocadora veu però també en cada mirada, en els moviments, en els somriures que dibuixa quan s'ha enfilat a sobre una onada musical, una de les moltes que ell i la desena de músics que el van acompanyar van aixecar dissabte. Per aquest motiu, el torrent de força que transmet en un disc s'empetiteix al costat de l'experiència de tenir a prop el seu carisma abassegador.

En el concert de dissabte va desgranar Indestructible, el seu tribut a les seves cançons de salsa preferides. Així, va donar el més propi dels segells a peces tan cantades i versionades com Periódico de ayer, Se nos rompió el amor o El Ratón. L'actuació es va iniciar amb Moreno soy, elecció perfecta per transmetre la potència i l'alegria de la banda que l'acompanyava i la idea de fons de les lletres de tantes cançons que ell ha cantat: missatge dur, nascut de l'experiència dels que comencen la vida amb menys oportunitats, o del desamor i la soledat del dol, però expressat amb música alegre i calenta. Val a dir en aquest sentit que, en l'aspecte personal, Indestructible nasqué arran del dolor del músic per la prematura mort de la seva dona, durant més de 25 anys, Amparo Fernández.

Així mateix, dissabte vam sentir algunes de les cançons emblemàtiques del mític disc Lágrimas negras, que el 2004 va interpretar juntament amb Bebo Valdés en el que va significar la compulsació del passaport dels dos grans talents per entrar al país de la immortalitat musical. La interpretació de Veinte años, Nieblas del riachuelo i la mateixa Lágrimas negrasva ser brillant i en la de Corazón loco s'hi va sumar un sensacional solo de trombó de Bernardo Aguirre Ocampo.

Capítol a part mereixen les tres peces interpretades en un format més íntim, amb el gran pianista Jaime Calabuch, Yumitus, com el visceral tango Soledad, d'Enrique Fabregat Jodar.

Finalment, comentaré que dissabte no tothom va sortir content. A prop meu n'hi va haver uns quants amb una opinió oposada a la meva, que no van tenir cap mania a difondre-la als quatre vents. Pensant en aquesta discrepància, diria que aquestes persones deuen valorar que un cantant tingui l'actitud de qui va a passar un càsting en un talent-show televisiu i prefereixen que els concerts sonin igual que els discos. Per això no van

saber veure que El Cigala no juga a aquest joc, ell no es deixa cenyir per les costures dels convencionalismes. Ell es mou a l'escenari com si fos al menjador de casa seva, prescindint del que pugui pensar el respectable sobre què beu o si desapareix inesperadament durant cinc minuts, i s'acompanya de grans músics escollits amb l'únic criteri del seu talent musical. I a Peralada va estar brillant i es va sentir a gust, la qual cosa també es va notar en la durada del concert, que va ser el doble de la prevista. Dit d'altra manera, penso que qui no va sortir content no va entendre que un gran edifici és molt més que una façana.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2017/08/14/cigala-exhibeix-seva-veu-evocadora/861920.html?utm_source=rss